

[Hanne Reintoft.]

holdsvis landbrug og selvstændige erhverv med tilknytning hertil, men konsekvensen af disse forslag er imidlertid en helt anden end den, der nævnes her.

Efter direktivforslagene vil medlemslandene være forpligtet til på samme vilkår som for landets egne statsborgere at indrømme andre medlemslandes statsborgere og selskaber adgang til uden forudgående tilladelse at optage eller udøve landbrugsmæssig virksomhed. Regeringen ved også udmærket, at f. eks. den hollandske regering har understreget, at den danske jordlovgivning ikke kan hindre udenlandsk opkøb af landbrugsjorden, hvis vi accepterer Romtraktaten, og det nytter ikke at påstå andet. Det er også en helt naturlig konsekvens, hvis vi sammenholder jordpolitikken med Mansholtplanen. Efter Mansholtplanen skal antallet af landbrug reduceres fra 6 mill. til 320.000. Det vil sige, at gennemsnitsstørrelsen forøges fra 12 til godt 200 ha. Så store landbrug koster mindst 4 mill. kr., og en sådan pris kan faktisk i et kapitalistisk land kun betales af de store fødevarekoncerner. Derfor skal jorden frit kunne købes af enhver i fællesmarkedet. Det er konsekvenserne, og de burde have været nævnt for befolkningen i handelssekretariatets pjecer.

Også den tredje pjece, der handler om den økonomiske politik, er direkte vildledende. På side 45 står, at der ikke bliver tale om at sammenarbejde medlemslandenes politik med hensyn til indkomstudjævning. Hvorfor tror man; at indkomstudjævning vil være en undtagelse fra den harmonisering, som Wernerplanen forudsætter på alle områder? Wernerplanen vil medføre en kædereaktion på alle områder inden for finans- og pengepolitikken, der én gang iværksat uundgåeligt griber ind i indkomstdannelserne. Alene den nuværende krise i fællesmarkedet påvirker naturligvis indkomstdannelsen, og hvis man er i tvivl om det, kan man bare læse Berlingske Tidendes leder den 20. oktober 1970, den er betydelig mere oplysende end handelssekretariatets tredje pjece.

Markedsudvalget har foruden de fire pjecer også udarbejdet nogle notater, f. eks. et vedrørende tabet ved at stå uden for et fællesmarked, der er udvidet med Storbritannien. Man har opgjort tabet til 3.500-5.500 mill. kr. Lektor Thorlund Jepsen og rektor

Erling Olsen har reduceret tabet med 1.500-2.500 mill. kr., idet de påviste, at handelssekretariatet havde glemt at fratække import af råvarer og bidraget til landbrugsfonden og havde glemt de lavere priser på foderkorn, hvis vi står uden for fællesmarkedet. Desuden påpegede de, at det var helt usandsynligt, at Danmark ikke fortsat ville have et samarbejde med Storbritannien om landbrugseksporten, selv om dette land isoleret blev medlem af fællesmarkedet.

Tilhængerne af fællesmarkedet kan ikke engang bruge handelssekretariatets notater i deres forsvar og griber jo også — det hører vi på debatten her — til disse orakelsvar, at vi ikke har andre muligheder, og at det går os grueligt galt, hvis vi ikke kommer i fællesmarkedet. Det er helt forkerte svar, og befolkningen er, som jeg sagde indledningsvis, heller ikke tilfreds.

De forløbne 13 år og den sidste tids store valutakrise i fællesmarkedet har bevist, at vi kan klare os udenfor. Majkrisen i fællesmarkedet afløste den forrige krise fra 1969, endnu før landbrugspolitikken fuldt ud kunne sættes i kraft igen efter denne krise. Der er altså ikke på nogen måde tale om, hvad man elsker at påstå, at det er pludselige kriser, der opstår i fællesmarkedet. Det, det drejer sig om, er et økonomisk samarbejde med næsten permanente kriser. Den marxistiske teori om kapitalismens sammenbrud bekræftes på det nydeligste, men der er ingen grund til, at vi kommer i det selskab, selv om vi gerne så den samme kapitalisme afskaffet. Der er al mulig grund til, at vi hurtigst muligt fjerner os fra disse meget krisefyldte markeder i stedet for at tilnærme os kriserne, og når hr. Per Federspiel sagde, at han ligesom manglede alternativer, må jeg sige, at dem har vi da gang på gang foreslået.

Det burde være muligt for regeringen at finde ud af at omlægge vor udenrigshandel først og fremmest til de krisefri socialistiske lande. Det gør man ikke blot ved at indhente tilbud på køb af vores overskudsprodukter, men også ved at indlede undersøgelser af, hvilke produkter vi kan producere til de socialistiske markeder på lang sigt, og hvilke varer vi kan garantere at aftage på lang sigt.

Foruden en omlægning til de socialistiske lande må vi også sprede vor handel til flest